

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

TÓTH JÁNOS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(6841/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. december 20.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Tóth János kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott
ülésén, melynek tagjai voltak:
Dragoljub Popović, *Elnök*,
Sajó András,
Paulo Pinto de Albuquerque, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2011. november 29-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (6841/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Tóth János („a kérelmező”) 2006. december 14-én terjesztett a Bíróság elé.
2. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Höltzl L. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.
3. 2010. február 8-án a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1951-ben született és Budapesten él.
5. 1993 novemberében vagy akörül a kérelmező és felesége ingatlan tulajdonjogának megállapítása és birtokháborítás elleni védelem iránti pert indított több alperes ellen a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróságon.
6. 1994. június 27. és 1995. június 29. között a Kerületi Bíróság számos tárgyalást tartott.
7. 1995. július 5-én a Kerületi Bíróság részítéletet hozott, melyben elutasította a felperesek birtokháborítás elleni védelem iránti keresetét. Fellebbezés nyomán a Fővárosi Bíróság 1996. március 13-án hatályában fenntartotta a határozatot.
8. 1998. június 8-án a Kerületi Bíróság szakértőt rendelt ki, aki 1998. november 29-én benyújtotta szakvéleményét.

9. A jogerős elsőfokú ítélet 1999. szeptember 14-én került meghozatalra. Fellebbezés nyomán a Fővárosi Bíróság 2002. március 20-án döntött az ügyben.

10. A kérelmező perújítási kérelmet nyújtott be a Legfelsőbb Bírósághoz. 2002. április 25-én a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyezte a korábbi ítéleteket, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

11. A megismételt eljárásban a kérelmező arról értesítette a hazai bíróságokat, hogy 2002. november 2-án az egyik alperes elhunyt. Ezért a Legfelsőbb Bíróság 2006. február 22-én a felülvizsgálati eljárás emiatti megszüntetését állapította meg, és hatályon kívül helyezte korábbi, 2005. április 25-i ítéletét (ld. fenti 10. bekezdés). Ugyanezen a napon a Legfelsőbb Bíróság új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

12. 2007. október 16. és 2008. március 12. között az eljárás folytatását akadályozta, hogy a kérelmező nem működött együtt a bíróság által kirendelt szakértővel.

13. 2008. május 16-án a Kerületi Bíróság bíráinak elfoglaltsága miatt az ügyet áttették a Budai Központi Kerületi Bírósághoz.

14. 2008. december 12-én ez utóbbi bíróság részítéletet hozott. Fellebbezés nyomán 2009. november 13-án a Fővárosi Bíróság tárgyalást tartott. Az ügyiratban fellelhető dokumentumokból úgy tűnik, hogy az ügy jelenleg is folyamatban van a Fővárosi Bíróság előtt.

A JOG

15. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta az állítást.

16. A figyelembe veendő időszak 1993 novemberében kezdődött, s az eljárás a hazai bíróságok előtt még folyamatban van. Ilyen módon az eljárás három bírósági szinten mintegy tizenhét éve és tíz hónapja tart. Ebből az időtartamból a 2005 áprilisától 2006 februárjáig terjedő tízhónapos időszakot le kell vonni, mivel a kérelmező elmulasztotta a Legfelsőbb Bíróság értesítését az egyik alperes haláláról, s emiatt a Legfelsőbb Bíróságnak új felülvizsgálati eljárást kellett lefolytatnia (ld. fenti 11. bekezdés). Továbbá, azt az öthónapos időszakot is le kell vonni, amely alatt a kérelmező akadályozta az eljárást (ld. fenti 12. bekezdés). Ezért a releváns időtartam tizenhat év és kilenc hónap. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

17. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Az összes elébe terjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel

olyan tény vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

18. A kérelmező továbbá panaszolta, hogy a panaszolt eljárás hossza megsértette az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján számára biztosított, javai békés élvezetéhez fűződő jogot. A Bíróság megjegyzi, hogy ez a panasz a fentiekben megvizsgált panasszal kapcsolatos, ezért ugyanúgy elfogadhatóvá kell nyilvánítani. A 6. cikk 1. bekezdése alapján hozott döntésre (ld. fenti 14. bekezdés) figyelemmel azonban a Bíróság úgy véli: nem szükséges megvizsgálni, hogy az ügyben megsértették-e az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkét (ld. Zanghi v. Italy, judgment, 19. February 1991, Series A no. 194-C, p. 47., 23.§).

19. Az Egyezmény 41. cikkére támaszkodva a kérelmező 42.614.153 forint¹ vagyoni kártérítést, és 73.640.000 forint² nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt. A vagyoni kártérítés iránti igényt elutasítva a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon 17.600 eurót ítél meg számára ilyen címen.

20. A kérelmező további 4.825.497 forintot³ követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdésről. A birtokában lévő dokumentumokra és esetjogára figyelemmel a Bíróság az összes felmerült költség tekintetében 500 euró megítélését tartja ésszerűnek az ügyvéd által nem képviselt kérelmező számára.

21. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:

¹ 144.950 euró

² 250.460 euró

³ 16.420 euró

(a) hogy az alperes Államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:

(i) nem vagyoni kár tekintetében 17.600 (tizenhétezer-hatszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,

(ii) költségek és kiadások tekintetében 500 (ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. december 20-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Dragoljub Popović
Elnök